

Čekání na noc

Kuba se poslušně umyje, vyčistí si zuby a s hlasitým pozdravem „Dobrou s kobrou!“ odchází spát.

Tma se vkradla do jeho pokojíku okny, zahalila poličku s knihami, stůl a školní tašku a teď se snaží ukořistit Kubu i s postelí a peřinou. Nutí ho k spánku. Kuba se ale nedá. Nesmí spát! Je jako na trní. Nesmí usnout! Přikryje se peřinou až po bradu. Klíží se mu oči, ale to Kuba zná. Umí je obelstít. Mrká a mrká. Slyší, jak přichází maminka. Tiše prohodí s tátou několik slov a nakoukne synovi do pokoje. Kuba okamžitě zavře oči. Ve tmě je snadné spánek předstírat. Slyší rozhovor rodičů.

„Všechno v pořádku?“

„Ano.“

„Opravdu?“

„Jasně.“

Tatínek své ženě neprozradí, že mu volal trenér a taky ho upozornil na Kubovu záhadnou únavu. Nechce maminku znovu vylekat. Přiměl syna vypít nápoj plný vitaminů z čer-

stvého ovoce. Zkusí pár dnů počkat, a pak se synem zajdou k lékaři.

„Nemá Kuba žádný průsvih?“ ptá se maminka.

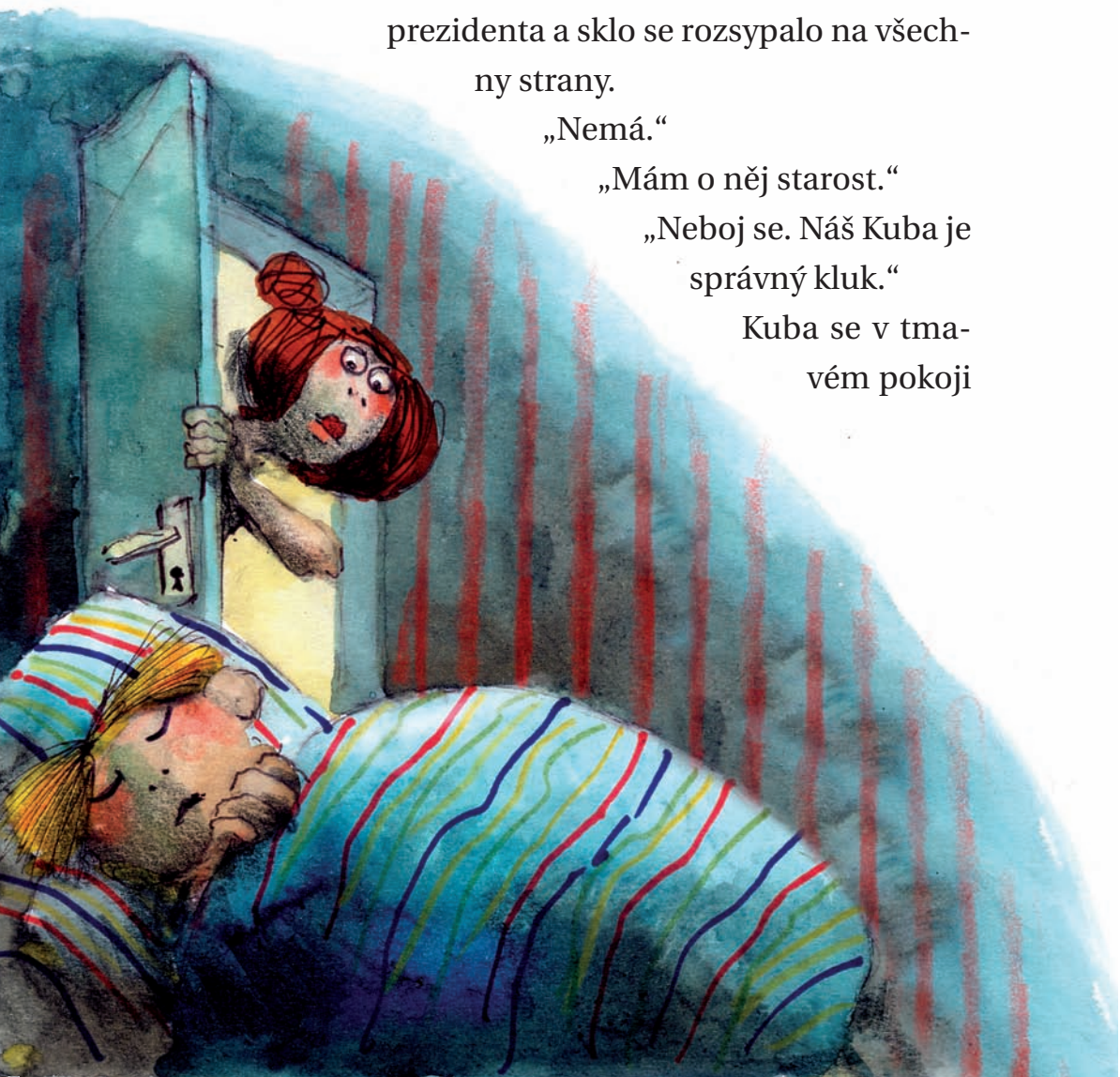
Vzpomněla si, jak v první třídě Kuba shodil míčem obraz prezidenta a sklo se rozsypalo na všechny strany.

„Nemá.“

„Mám o něj starost.“

„Neboj se. Náš Kuba je správný kluk.“

Kuba se v tmavém pokoji

začervená. Rodiče si myslí, že je správný kluk, ale správný kluk nelže! A on rodičům lže, jako když tiskne, ach jo! Čas se vleče. Kuba počítá do padesáti. Číslice se mu pletou. Začne si opakovat násobilku. Počítání ho baví, ale uspává. Co to právě v duchu řekl? Dvakrát čtyři je šest? Nesmysl! $2 \times 4 = 8$. Je zajímavé, že i $4 \times 2 = 8$. Násobky lze obracet a součin je stále stejný. Moudrá věta, kterou řekla paní učitelka a kterou si Kuba kupodivu pamatuje. $5 \times 6 = 30$ a $6 \times 5 = 30$. Kuba špicuje uši. Nepůjdou už rodiče spát? Vždyť tady usne! Potichu se posadí. Se skřenými nohama pod bradou poslouchá, jak si rodiče v obývacím pokoji tiše povídají. Vtom zaslechne: „Půjdu se na něj radši ještě podívat.“ Kuba jako blesk zalétne pod peřinu. Maminka

potichu vejde do pokojíku a skloní se nad synem. Tohle už zažil mockrát. Má pevně zavřené oči a tiše odfukuje. Nesmí se pohnout ani se zasmát! Maminka je nad ním skloněná

celou věčnost. Kubovi se pod víčka opravdu vkrádá spaní. Ale má pevnou vůli. Maminka odchází a on může otevřít oči. Uf! Spánek ho málem přemohl.

A když je v obývacím pokoji, chodbě i ložnici tma jako v pytli, když tatínek s maminkou tiše oddychují, když usnul sousedův papoušek Bubla a celý dům, Kuba vyklouzne z postele. Jeho chvíle je tu!

Potichu, potichoučku se vydá na noční výpravu. Krok za krokem se plíží tmou. Nahmatá kliku ode dveří, tichounce je otevře, postupuje chodbou – kroky už má dávno spočítané, je jich devatenáct – až dojde ke dveřím tatínkovy pracovny. Stiskne kliku, otevře dveře a neslyšně je za sebou zavře. Po paměti dojde ke stolu, kde leží upír, který z Kuby každou noc vysává energii – tatínkův notebook! Kuba usedne do otáčecího křesla, odklopí obrazovku počítače a stisknutím tlačítka ho nastartuje. Monitor se rozsvítí a pokoj se zalije modrým světlem. Ještě že má tatínek u svého počítače stále vypnutý zvuk! Kuba mrkne na displej hodin: 22:14. Skvělé! Dnes šli rodiče spát docela brzy. Je spousta času!

Několika kliknutími se Kuba propadne do světa příšer a udatných bojovníků. Nespouští obličej z obrazovky. Trne mu

v břiše. Ví, že dělá něco zakázaného, ale nemůže jinak. Počítačový svět ho pohltit.

A když je na displeji 1:48, Kubu konečně přemáhá únava. Vypíná počítač a stejně tak, jak přišel, potichu, potichounku se vrací do své postele. Upír se konečně nasytil, olízl si krvavé zuby a svou polomrtvou oběť nechal odejít. Však ona se zítra v noci zase vrátí!

